

FUGA [lat. fuga - beg]

Razvita je bila v 17. stoletju in je od tedaj kot vzorna oblika strogega stavka razširjena vrsta skladbe. Tema se pojavi naprej v enem glasu (*dux*), nato odgovori nanjo drugi glas v dominantni ali subdominantni (*comes*), in sicer tako, da se tema povzame točno po ustreznih intervalih (*realni odgovor*) ali s spremembami, toda tonalno pravilno (*tonalni odgovor*). V prvem glasu spremlja => (glavni) kontrapunkt ali kontrasubjekt *comes*. Pred nastopom drugih glasov so lahko postavljene **medigre** (*epizode*), v preostalih glasovih pa lahko uvajamo in prosto izpeljujemo nove kontrapunkte. Ko se tema enkrat razvrsti v vseh glasovih (ekspozicija), sledijo nadaljnje izpeljave, praviloma v drugih tonalitetah in v drugačnem zaporedju glasov. Tema lahko nastopa v *obratu* (zrcalno), *rakovo* (tema poteka od zadnjega tona proti prvemu) in *rakovo v obratu*, z zvečanjem ali zmanjšanjem notnih vrednosti (*avgmentacija ali diminucija*). Če kontrasubjekt v toku fuge zaradi pomembnejše vloge postane prava tema, ali če uvedemo nove teme, nastanejo **dvojna fuga** z dvema, **trojna fuga** s tremi in **četrtna fuga** s štirimi temami. Stopnjevanje v fugi dosežemo s *tesnami*, v katerih tema nastopa v kakem glasu, še preden je sklenjena v prejšnjem.